

Lastovice.

Spisala Dušana.

astovice, ki so živele v naši vasi, so se že zbrale krog vaškega zvonika. Rdeli so oblaki v jutranjem solncu — a ne dolgo — prišla je bila megla, in oblaki so bili sivi in težki. Tako težki so se zdeli, kakor da bi hoteli zdajpazdaj pasti na zemljo.

Cvrčale so lastovice in cvrčale venomer. — Z vseh strani vasi so bile priletele. In kadar je megla še bolj zagrinjala tiste gore, takrat so se zbirale v večje in večje gruče. Bale so se megel in oblakov — zakaj vselej takrat jim je bilo tako čudno hladno in mrzlo. In niso mogle prebiti več v vasi. Odleteti so hotele daleč proč in zato so se bile zbrale krog zvonika.

Skoro vse so bile tu, čakale so le še vodnico. Medtem so si pravile doživljaje tega poletja. Pravila je mlada lastovica:

„Lepo mi je bilo letos . . . Poletavala sem vsako jutro daleč od vasi in uživala solnčne žarke. Sedala sem na mlado vejo in ugibala, kaj počenjajo metulji. Da jih ni bilo tako dolgo na izpregled. Gospodje so, sem si mislila, dolgo počivajo. — Pa so slednjič prileteli z visokih trav, in igrale so se tiste lepe barve po lahnih krilcih v žarkih. Zahotelo se je tudi meni po takih krilih z bleščečimi barvami. Pa sem odletela in frčala visoko v zraku. Skoro da bi bila pri onih meglicah — pa sem se bila utrudila in poletela sem spet v vas. —

Nekdaj pa, zvečer je bilo, sem hotela prenočiti gori na drevju sredi gozda. Pa zdelo se mi je, da so hodile velike sence po gozdu, in tako sem bila plašna, da sem brž odletela; in komaj sem imela še toliko moči, da sem prišla nazaj v gnezdo.“

„Prav, da si šla nazaj,“ se je oglasila starejša lastovica, „zakaj, glej, ne bilo bi ti dobro ostati sami v gozdu. Prišla bi bila lahko nevihta — in nesreča bi te bila doletela —“

Kaj so si pravile vse lastovice! — O lepih rožah so govorile, o travah, o cvetju, o ptičih — in cvrčale, da so razumele komaj druga drugo.

In končno je priletela lastovica-vodnica.

„Zamudila sem se bila,“ je brž zacvrčala, „poslavljal sem se od drugih ptičev, ki smo bile z njimi prijateljice in ki še ostanejo tu. Skoro žal mi je, da moramo proč. Ali ne bi hotela katera ostati tu?“

„Ne, ne — nikdar ne!“ so cvrčale lastovice in do skrajnosti ugovarjale temu predlogu.

„Ne veste li,“ se je oglasila neka lastovica s prav lepimi krili, „ne veste li, kako nas je že nekaj dni sem vleklo in gnalo odtod proč? — Čutile smo v sebi neko željo in vedele nismo, česa nam manjka. Pa je bil

sinoči pripihal oni strupeni veter, in takoj smo vedele, ka nam bo storiti. Nič nismo pravile po vasi, da naj se zberemo danes tu; vedele smo vse — in prifrčale smo. — In lastovica-vodnica je priletela, kakor smo si jo bile zaželele one dni.“

„Prav govoriš, sestra, prav praviš,“ je rekla sama vodnica.

„Glejte,“ je povzela spet besedo, „ne smemo res nič več ostati tu. Po nas bi bilo. Res, lepo smo se imele tu. Kajneda? — O, kako mi je bilo pri srcu, ko sem ostavljala travnike onkraj gozda! — Pa saj so travniki sedaj tako zapuščeni!

Izgublajo barvo dannadan, izgublajo rože. Nam je še vendarle bolje. Odletimo odtod, in spet nam bo sijalo solnce —“

„Slišite, metuljev tudi ni več,“ se je oglasila druga lastovica; „kar odšli so in ni jih več . . . Kako bo dolgčas rožam po njih . . .“

„Saj tudi rož ne bo več,“ povzame spet vodnica, „ali še ne veš, kako je tu, kadar ni več rož?“

„Ne, ne vem. Ali odidejo tudi one?“ je vprašala prva.

„Da, da, odidejo. Takrat je silno čudno tu. Dežuje, veter trga listje drevju, vse je golo po vejah, in vrabci čivkajo krog hiš. Doživela sem že take izpremembe. — Zakasnila sem se bila nekoč in nisem bila odletela takoj odtod. Kako mi je bilo hudo takrat! Tako dolgčas mi je bilo vedno — in cvetk ni bilo več, in mrazilo me je . . . Komaj, komaj da sem bila še odšla proti solncu — zakaj po meni bi bilo drugače . . .“

In utihnile so lastovice. Ozirale so se še po vasi in se pošlavliale.

„Drugó leto pa pridemo spet . . . Kdo ve pa, če še ostanemo pri življenju. Utegne nas doseči hudobna roka . . .“ Tako so modrovale, zdaj ena, zdaj druga.

Težko in lahko jim je bilo obenem.

Težko, ker so bivale tako rade v tej vasi, in lahko, ker bodo gledale spet solnce in bodo imele toliko, toliko solnca.

In odletele so lastovice. Hitro so frčale — hipoma ni bilo več sledu za njimi.

Dolgo so letele — prišle so do morja. Svetili so se valovi in se pregibali venomer zdaj sem, zdaj tja.

Lastovice pa so nastopile najtežjo pot — pot čez morje. Nesreče jih čakajo vedno ondi — a vendar priletijo časih prav srečno v ono deželo, kamor jih vsako leto vleče, vleče tako silno — da se ne morejo ustavljati temu hrepenenju. —

Vračajo se spet — a ne vselej vse tiste, ki so bile odšle. In žalostne so takrat vse one, kadar vidijo, da ni več vseh sestic. Kdo ve, kje so ostale! . . .

